

Den hårde vej mod coronapasset

28. afsnit af Onkel Svends julefeuilleton

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten rystede af kulde.

Sært! – han havde lukket vinduet og lukket op for varmen inden, han lagde sig i sin gode seng med sin vinterdyne pakket godt omkring sig.

Det tillod han sig fordi, konen ikke lå i sin side af dobbeltsengen, men sov på sofaen i stuen. Når hun lå ved siden af ham, insisterede hun på, at soveværelset skulle være køligt og, at der kom frisk luft ind fra et åbent vindue.

Hun holdt sig i det hele taget på afstand af ham som om, han var smitsom.

Det havde hun gjort i et stykke tid, selv om hun havde sikret sig mod at blive smittet med corona ved at blive vaccineret tre gange.

Pensionisten var aktiv vaccine-modstander. Men nu strammede

det til. Han blev afkrævet coronapasset selv på steder, hvor de burde kende ham som en ærlig mand. Og at rende rundt og finde steder, hvor de testede ham ved at stikke en vatpind i halsen på ham, ville han ikke nedværdige sig til.

Over for konen havde han ikke ført sig frem med sin modstand mod vaccine. Tvært imod. Han havde faktisk bildt hende ind, at han med glæde tog mod et hvert tilbud om vaccine af alle slags med rettidig omhu.

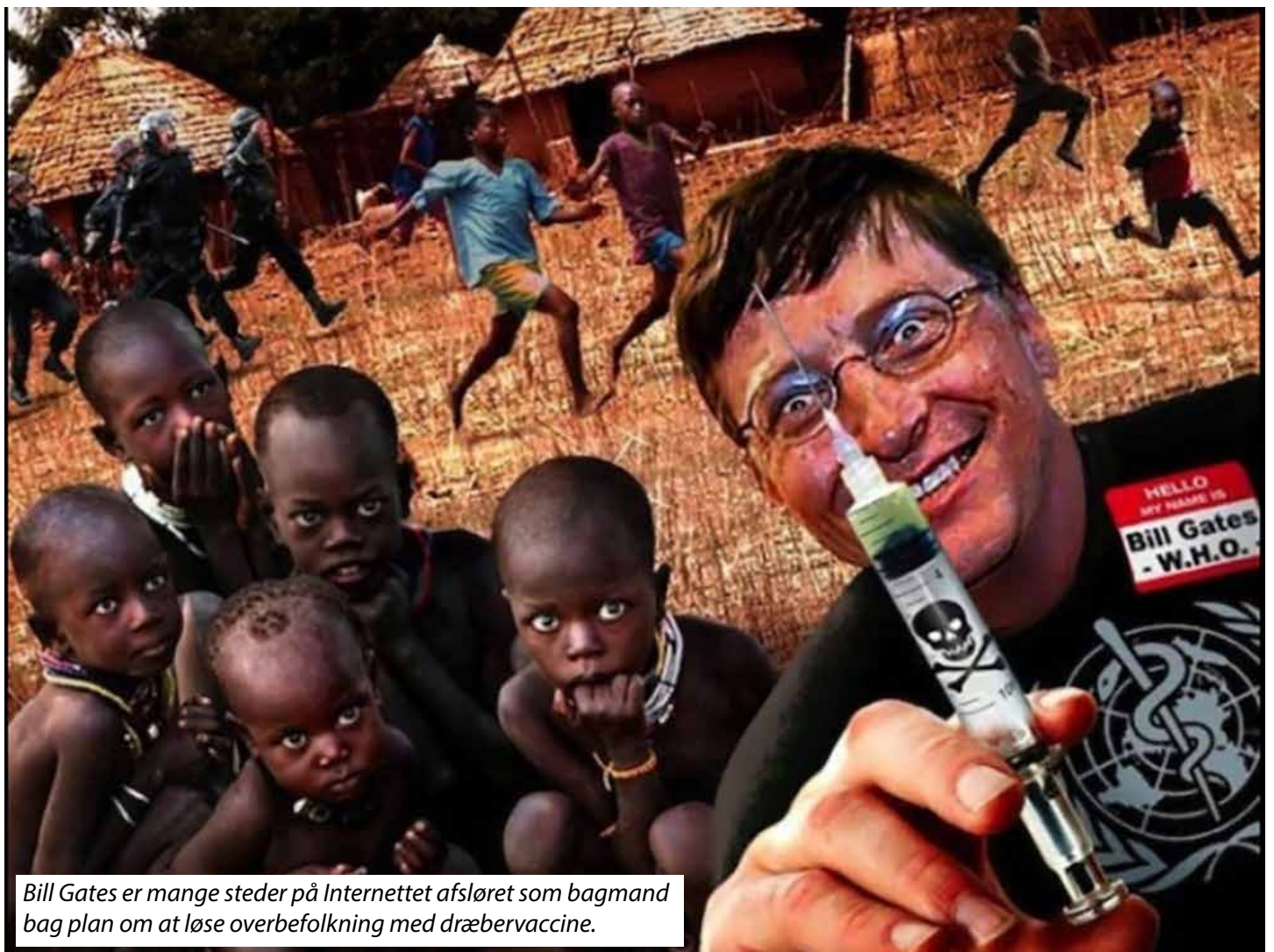
Sidste år havde hun kigget skævt til ham fordi, hun havde taget ham i at snuse til et brugt mundbind, som han samlede op på gaden – som om han ligefrem var ude på at blive smittet.

En syg tankegang! Han ville jo bare rydde op efter de sjuskehoveder, der lod andre om at rydde op efter sig.

Han var ikke mere så ivrig efter at blive smittet, som han havde været for et år siden. Det var gået op for ham, at den opreklamerede sygdom især gik ud over ens smagssans. Og så var lækkerier måske slet ikke lækre.

Folk var i almindelighed corona-trætte og havde nydt en sommer og et efterår, hvor man stort set kunne opføre sig sig om, sygdommen slet ikke fandtes. Så det var næppe sandsynligt, at nabokoner ville komme rendende med lækkerier til en sygdomsramt, som han havde set det beskrevet i Nabo af en af dem, der først bragte sygdommen til Humleby.

I år var situationen i det hele taget en anden - der var åbenbart en så stor overflod af vaccine, at det var blevet svært at komme uden om den - især i hans alder. På internettet var han kommet i forbindelse med gode folk,

Bill Gates er mange steder på Internettet afsløret som bagmand bag plan om at løse overbefolkning med dræbevaccine.

der ligesom han selv frabad sig at få stukket en nål i skulderen. De brugte ganske vist argumenter, som var ham lidt fremmede:

"Sygdommen er opfundet af Bill Gates, som har en plan om at undgå overbefolkning ved at slå en masse børn ihjel - især i de fattige lande.

Og så vil han sammen med medicinalindustrien tjene kassen på vaccine, der selvfølgelig er præpareret med chips, der gør folk magnetiske og mulige at kontrollere af et magtapparat, som Bill Gates sammen med sine kumpaner bl.a. Jo Biden og såmænd også - som ivrig medløber Mette Frederiksen - vil opbygge. Noget i stil med den verdensorden kommunisten Stalin og nationalsocialisten Hitler og mænd af den beskaffenhed drømte om at bygge op.

Verdenskrigen er brudt ud for længe siden - blot med så smarte våben, at ingen - bortset fra Donald Trump og hans trofaste støtter - har gennemskuet det".

Pensionisten vidste ikke, hvad han skulle tro, men så meget vidste han; når rige svin som Bill Gates bliver gavmilde og vil skænke vacciner til små børn i fattige lande, så må der stikke noget under. Man bliver ikke rig af at strø om sig med penge og dele gaver ud. Men at Mette Frederiksen var med på så skumle planer - det var alligevel overraskende og rystende.

Som aktiv vaccinemodstander var hans eneste mulighed for at hive et coronapas ud af sundhedsmyndighederne at få sygdommen.

Og han fik hurtigt at mærke, at han ikke kom nogen vegne uden det forbandede pas.

Bob's hytte var - som hvert år - pyntet overdådigt op til jul. Men de ville ikke lukke ham ind - selv ikke i selskab med en så garvet stamgæst som den berygtede rørlægger, som han havde dukket sig bag i et forsøg på at komme med ind og se nærmere på herlighederne. Det slog pensionisten, at han havde dummet sig ved at have sin iøjnefaldende sølvpapirshat på:

"Du der! Du har ikke coronapas - kan du se at komme ud her fra!", havde servitricen råbt inden, han nåede inden for døren.

Allerede dagen efter den kedelige episode havde hans kone afkrævet ham forklaring:

"Min særdeles gode ven, rørlæggeren, fortæller, at du ikke har coronapas. Passer det da ikke, at du er vaccineret?"

"Jeg ville ikke udsætte dig for at blive enke på grund af hjertestop - som kendte sportstjerner er blevet ramt af efter vaccination. Det siger de selv på Internettet, men det nænner jeg ikke at fortælle dig. Jeg ville jo ikke skræmme dig, når du nu selv er blevet vaccineret!"

Han var helt stolt over, hvor fint han havde fået sagt sandheden efter, at han havde bildt hende ind, at han havde passet sine vaccinationer.

Siden den dag havde konen trods den fine forklaring holdt sig på størst mulig afstand af ham.

Alle hans forsøg på at formilde hende var forgæves.

I Beboerhusets kranseværksted første søndag i advent havde han fået fat i en fin kvist mistelten med hvide bær, som han hængte op over deres indgangsdør.

Da han hørte konen komme forpustet op ad trappen, stod han parat under misteltenen med spidset mund.

Det fik han ikke noget ud af. Hun skubbede ham tilside med fejekosten og gik ind med sine bæreposer.

Den kedelige afvisning i Bobs Hytte slog ham ikke ud. Der var jo stadig Torsdagsbaren som en mulighed for at få sig en lille en i godt selskab. Og så meget gik han jo heller ikke på værtshus.

- Beboerhuset tilhører os alle. Der risikerer man ikke at blive stoppet af magtapparatets tåbelige krav og restriktioner.

Men minsandten om ikke, han også der først blev afkrævet at vise coronapas og defter blev bedt om at gå.

Bartenderen havde hørt ham stå uden for Beboerhuset med sølvpapirs-nissehue ved adventsarrangementet og udbrede sig om, at corona-epidemien er sat i værk af Bill Gates, medicinalindustrien og skumle kræfter, der er ude på først at score kassen og defter erobre verden.

Nu var der ingen anden vej frem: Han måtte se at få sig et coronapas ved at blive smittet i en fart. Og så få sygdommen overstået i god tid inden jul, hvor man af alle sine sanser især har glæde af sin smagssans, som han vidste, corona-sygdommen fratager én i en periode.

Men at blive smittet med corona var ikke så let, som statsministeren, sundhedsministeren og deres medløbere fra diverse styrelser fik det til at se ud +på det ene pressemøde efter det andet.

Han kontaktede en af sine nye bekendte fra kredsen af anti-vax'ere, som de kaldte sig.

Det kaldte han sig ikke selv. Det lød forkert at være antivaks - når det netop gælder om at være vaks - og ikke bare være en af dem, der blindt følger Mette Frederiksen på hendes vej mod en ny verdensorden styret af Bill Gates og andre skumle kræfter.

Han fik et rigtigt godt tip, da han spurgte om, hvordan man skaffer sig et coronapas: "Du sørger for at blive smittet med covid. Det kan vi godt hjælpe dig med. Vi holder smitteparty hver onsdag og fredag. Der kommer vi hinanden rigtig meget ved. Og vi sørger for, at der altid er positiv-testede smittespredere til stede af begge køn. Og jeg er sikker på, at vi har så gode forbindelser, at vi kan tilbyde de nyeste varianter - delta og omikron"

Det var sød musik i pensionistens øren. Lige nu var der ikke noget, han trængte mere til end et party, hvor folk ligefrem gjorde sig umage med at komme tæt på hinanden.

Konen havde ingen indvendinger, da han fortalte hende, at han skulle til selskab og ikke var hjemme i aften. Tvært imod:

"Det passer mig fint! Jeg er inviteret til julefrokost af en særdeles god ven et godt og trygt sted, hvor ingen bliver sluppet ind uden coronapas, men det undrer mig, at nogen vil lukke dig ind!"

Pensionisten blev skuffet, da han kom til coronapartyet.

Det så umiddelbart lovende ud med kulørte lamper, gang i musikken og en velforsynet bar, men da han blev præsenteret for de tre sikre smittekilder, fik han lyst til at gå sin vej.

*Pensionisten kom til at fortryde, at han glemte at tage sin sølvpapirshat af inden, han forsøgte at snige sig ind til jule-herlighederne i Bobs Hytte bag rørlæggerens brede ryg.
(Tegning: Gunni)*

To af dem var mænd, og kvinden var bestemt ikke en, han havde lyst til at komme tæt på. Hendes inviterende smil var skæmmet af, at tandlæger åbenbart også hører til den kategori, som man skal holde sig langt væk fra. Og figuren og især ansigtet lod så meget tilbage at ønske, at det var tydeligt, at en lejlighed som denne var hendes eneste mulighed for at komme i nærkontakt med mænd.

Det værste var dog lugten. Hun havde tydeligvis også noget imod at få vand på sin uformelige krop.

Pensionisten tog sig sammen efter adskillige timer og en del stærke drinks i baren og bød kvinden op til dans.

For at få det hurtigt overstået lagde han straks op til kinddans, selv om det var svært at holde vejret så længe.

Efter et afsluttende tungekys gispede pensionisten efter vejret. Han slap ud af hendes greb og hastede mod udgangen.

Ude i fri luft nød han de våde sludklatter, som himlen lod vælte ned over ham, og som han lappede i sig med løftet ansigt og fremstrakt tunge.

Var partyet en skuffelse, så var virkningen dog ikke til at tage fejl af her nogle dage senere.

Uanset temperaturen i soveværelset og hvor tæt han pakkede dynen om sig, frøs pensionisten.

Trods det var hans pyjamas våd af sved.

Ganske rigtigt. Termometret viste om morgenen godt og vel 38.

Ingen tvivl om, at han var smittet. Tilbage var kun et spørgsmål om, det var Delta eller Omikron.

Konen åbnede døren på klem og stak en arm ind med en tallerken med en kop kaffe og en skål havregrød med mælk uden at sige god morgen.

Ingen af delene smagte ham. Især ikke grøden.

Han kæmpede sig ud af sengen og fik tøj på. Nu måtte han se at få vished og blive testet. Nærmeste testcenter var på Rådhuspladsen.

At komme derind var besværligt.

Bussen kørte en omvej ad Frederiksberg og kun til Hovedbanegården. Og stoppestederne lå nu langt pokker i vold oppe i nærheden af Pile Allé eller helt henne ved Frederiksberg Allé.

Han valgte at tage metroen fra Enghave Plads.

Konen lod sig overtale til at række ham et mundbind med strakt arm.

Han var træt - dødtræt - da han omsider sad i metroen. Heldigvis var der ikke særlig lang kø og ventetid på test-centret. Men der vil gå flere dage inden, han fik resultatet. Der var ikke tale om lyntest med en pind i næsen. Men en yderst ubehagelig og irriterende pind i halsen.

Da han kom ud på Rådhuspladsen blev han opmuntret af at se det store juletræ.

Syg var han - ingen tvivl om det - men han fik alligevel mod på at gå ad Vesterbrogade hele vejen hjem.

Da han nåede frem til Lones Pølsevogn ved Frederiksberg Allé følte han sig sulten. Han havde levnet det meste af morgens havregrød.

Han købte sig en hot dog med "hele svineriet".

Og nu fik han vished. Resultatet af testen blev ham ligegyldig.

Hot dog'en smagte ham ikke!

Han havde mistet sin smagssans. Covid 19 har fundet sig et nyt offer!

Han var lettere til bens resten af vejen hjem.

Konen tog ikke imod ham. Hun var åbenbart gået i byen.

Han gik i seng og hvilede sig resten af dagen, - med jævne mellemrum tog han sin temperatur - den holdt sig lige under de 38 - så han fik næppe noget ud af at ringe efter en ambulance og blive indlagt.

Hospitalerne var nøjeregnende med hvem, de gav sengeplads, vidste han. Og det fristede ham i øvrigt ikke at blive passet af sure sygeplejersker, der havde strejket i månedsvis til ingen verdens nytte.

Han var henvist til sin kones ukærlige pleje. Grød dag ud og dag ind!

Hans drømme om tililende naboer med alverdens lækkerier skød han fra sig. Det kan jo være det sam-

me, når man ikke engang kan smage en af Lones krasse hot dogs.

Hen under aften hørte han trin på trappen.

Han hørte konen invitere en ledsager med ind. Han genkendte ledsagerens stemme - den berygtede rørlægger!

Men heldigvis hørte han rørlæggeren sige: "Sølvpapirhatten på knagerækken siger mig, at din mand er hjemme, så jeg må hellere gå igen, mange tak for en dejlig eftermiddag. Og endnu en gang tak for en vidunderlig aften og nat forleden!"

- Der kan man se, hvor godt en sølvpapirsshat beskytter en, tænkte pensionisten.

Konen stak ikke hovedet ind og sagde godaften. Han kunne høre hende nynne fornøjet inde i stuen, da han senere var på toilettet og en tur i køkkenet, hvor det lykkedes ham at få klemt et stykke med rullepølse ned.

Heller ikke den mad smagte ham.

Han fandt ind i sin seng og vendte og drejede sig det meste af natten. Han havde det elendigt og fik ikke meget søvn.

Om morgenen stak konen igen en arm ind med en skål grød og en kop kaffe.

Hun ønskede åbenbart ikke, at han skulle lide sultedøden - det var trods alt noget.

Denne gang lykkedes det ham at spise op - ikke fordi det bekom ham - men mest for gøre konen mildere stemt.

Efter et par dage, hvor han også havde fået spist sig gennem en hel del salat og grønsags-retter, som han normalt havde svært ved at skjule sin lede ved, tødte konen op og begyndte at spørge til, hvordan han havde det.

Hun kom også med rent undertøj og en behagelig ny pyjamas.

Det havde også sine gode side at være uden smagssans.

En god varm ærtesuppe spiste han ligefrem med glæde.

Han begyndte at se lysere på det hele.

Hans temperatur var begyndt at dale. Og søvn gik det meget bedre med.

Konen havde stillet en computer ind ved sengen, så han kunne se serier på Netflix. De var gode at falde i søvn til.

Han fik svar på sin test. Den var som ventet positiv. Men der var ikke tale om en af de nye varianter.

Det var kedeligt - ikke noget der kunne vække nabokoners eller andres interesse.

Han måtte stå sygdommen igennem i ensomhed og lade sig nøje med sin kones sparsomme opmærksomhed.

På senge-computeren fandt han frem til, at han kunne få coronapas 11 dage efter at være testet positiv.

Det var til at holde ud på denne tid af året, hvor det var rarest at blive inden døre.

Han blev alligevel stakåndet af stort set ingen anstrengelse. En tur fra gaden op ad trappen til lejligheden på anden sal forekom uoverkommelig.

For hver dag, der gik, blev hans kone mere og mere medgørlig.

En dag serverede hun dampende varm gløgg med rom og ønskede ham snarlig og god bedring.

Det ikke bare lunede. Det ligefrem smagte ham.

Efter en dejlig søndag aften med tre lys i adventskransen og et godt måltid, som smagte ham, selv om det ikke var tilberedt med kød, besluttede han sig for at vove sig uden for næste dag, hvis hans temperatur stadig holdt sig nede omkring 37 grader.

Det viste temperaturen sig at gøre.

Efter morgengrød og en god kop kaffe, gik han i bad.

Under bruseren, som han for en gangs skyld lod løbe uhæmmet, brød han ud i sang: "Der er noget i luften..."

Da han nyvasket og nybarberet kom ud fra baderummet, tog konen kærligt imod ham med et knus.

I stedet for sølvpapirshatten iførte han sig en nissehue, som konen havde fundet i kælderen.

Han nærmest dansede ned ad trappen.

Uden for var det minsandten hvidt. Og det sneede stadig.

Bobs hytte var endnu ikke åbent, den oplevelse havde han til gode. Men for en sikkerheds skyld ville han

gå til læge og høre hans mening om, hvordan han fra nu af skulle forholde sig.

I lægens venteværelse tjekkede han på sin telefon, at han faktisk opfyldte betingelsen for at få coronapas, selv om det kun gjaldt forholdsvis kort tid sammenlignet med færdig vaccinerede.

– Pyt, tænkte pensionisten; så bliver jeg vaccineret efter nytår.

Lægen tjekkede hans blodtryk, målte hans temperatur og lyttede på hans lunger og sluttede sin undersøgelse med at ønske ham glædelig jul og godt nytår:

”Nyd du bare livet! Du fejler ikke noget faretruende!”

Der var ikke langt fra lægen til Lones Pølsevogn. Der nød han en hotter med hele halløjet. Himmelsk!

Da han kom forbi Bobs Hytte, var der åbent.

Nissehuen formildede servitricen. Hun ville dog gerne se hans corona-

pas og studerede ikke hans mobilnærmere, da der dukkede en stor firkantet strekkode op på skærmen.

Den er fin: ”Hvad vil du have?“, spurgte servitricen.

”Jeg vil ikke bare have, jeg gi’r“, svarede han.

”Tak, men foreløbig er vi kun to.” Servitricen skænkede ham en stor mørk fadøl og fandt en flaske øl til sig selv.

Øllet smagte ham. ”Jeg kommer igen, når de andre er her efter fyraften”.

Hjemme blev konen glad, da han fortalte hende om lægens vurdering. Og hun lyste op, da han sagde, at det var hans nytårsfortsæt at blive vaccineret de obligatoriske tre gange.

”Lad os gå i byen efter et fint lille juletræ“, sagde hun - ”og lad os så finde en god økologisk flæskesteg med alt, hvad dertil hører, så vi får en jul som alle andre glade mennesker i Humleby”.

Da de kom ud fra forhaven, lå glimtende sne over det hele.

”Din nissehue står godt til alt det hvide; glædelig jul“, sagde konen.

”Tak i lige måde“, svarede pensionisten.

Onkel Svend.